

Arrest

nr. 148 769 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HUYSMAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Tunis. U bent een moslim, van Arabische origine. U zou als kind aanhanger zijn geweest van de 'Constitutionele Democratische Vereniging', de partij van de toenmalige president Ben Ali. U ging applaudisseren tijdens bijeenkomsten wanneer dit werd gevraagd en nam deel aan excursies en vakanties. U zou in Tunesië vier maal zijn veroordeeld door een rechtbank. In 2002 of 2003 zou u zijn opgepakt en 15 dagen zijn gedetineerd omdat u een gestolen motorfiets had gekocht. U werd veroordeeld tot zes maanden voorwaardelijk. In diezelfde periode zou u bij verstek zijn veroordeeld voor drugsgebruik en bendevorming. Uw naam zou louter door iemand genoemd zijn omdat hij gefolterd werd. U had er echter niets mee te maken. In juli 2004 zou u dan ook zijn vrijgesproken van deze feiten. Eind 2004 zou u, na uw vrijpraak, Tunesië hebben verlaten om elders te kunnen gaan werken en een beter leven op te bouwen. U verbleef

eerst een achttal maanden in Italië en verbleef sindsdien illegaal in België. U zou nooit zijn teruggekeerd naar Tunesië.

Ondanks uw afwezigheid in het land, zou u in 2006 een derde keer zijn veroordeeld door een Tunesische rechtbank. U kreeg opnieuw tien jaar en werd opnieuw beschuldigd van bendevoering en drugsgebruik. Hieraan werd openbare ordeverstoring toegevoegd. De veroordeling werd in beroep bevestigd. In de periode 2007-2008 werd u een vierde keer veroordeeld op beschuldiging van oplichting en misbruik van fondsen van de overheid. U zou in de periode voor uw vertrek uit Tunesië meerdere zaken hebben aangekocht met ongedekte cheques. U weet niet precies wat uw straf is. Uw ene zus zegt dat u tot 20 jaar bent veroordeeld, uw andere zus zegt dat u tot 30 jaar bent veroordeeld.

U kwam in de loop der jaren meermaals in aanraking met de Belgische politie. Op 27 september 2007 werd u door de correctionele rechtbank van Luik veroordeeld tot twee jaar en twee maanden gevangenis wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en illegaal verblijf. Op 30 september 2011 werd u door het Hof van beroep van Antwerpen bij verstek veroordeeld tot 30 maanden gevangenis wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Op 19 december 2013 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een jaar gevangenis wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Op 17 april 2015 werd u door de politie opgepakt wegens illegaal verblijf en werd er beslist dat u moest worden vastgehouden. Op 1 mei 2015 verzette u zich bij een poging tot repatriëring waardoor deze moest worden afgeblazen. Op 6 mei 2015 werd beslist om op 10 mei nogmaals een poging te ondernemen. Op 8 mei 2015 diende u een asielaanvraag in. U geeft aan dat uw aanvragen hier in België om papieren te bekomen niets hebben opgeleverd en dat dit uw laatste poging is om alsnog papieren te bekomen. U verwijst verder naar uw veroordelingen in Tunesië en haalt aan dat uw buurman, die, toen u nog jong was, werd veroordeeld wegens het plannen van een terroristische aanslag, na zijn vrijlating uit de gevangenis tijdens de revolutie, heeft gedreigd u te vermoorden omdat hij u ervan verdenkt u indertijd te hebben aangegeven.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u kopieën voor van volgende documenten: uw identiteitskaart en geboorteakte, de geboorteaktes van uw kinderen, huwelijksakte, een arrest van de rechtbank van Tunis d.d. 2004, een arrest van de rechtbank van Tunis d.d. 2006, een artikel over schietpartij in legerkazerne in Tunis d.d. 25/5/2015, pleidooi van 'Avocats Sans Frontières' voor hervorming van justitie om rechtvaardige justitie te garanderen d.d. 22/10/2013, een artikel over het repressieve regime van Ben Ali d.d. 21/2/2011. U verwijst daarnaast naar de kopie van uw paspoort die bij uw regularisatie-aanvraag was voorgelegd. Verder legt u een kopie, met originele stempel, voor van het vonnis van het Hof van Beroep Tunis met betrekking tot uw veroordeling in 2004 en een kopie, met originele stempel, van het vonnis in beroep van uw veroordeling in 2006.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw asielaanvraag moet door het CGVS worden vastgesteld dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen worden toegekend.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u, die verklaart reeds sinds 2005 in België te wonen, pas in mei 2015 asiel heeft aangevraagd. Gevraagd waarom u pas in mei 2015 asiel aanvroeg, verwijst u in eerste instantie naar uw mislukte regularisatie-aanvragen en geeft u aan dat u geen andere oplossing meer zag dan asiel aan te vragen. U houdt immers van uw leven en van uw werk hier en bent hier geïntegreerd. Vervolgens zegt u bescherming aan te vragen. Gevraagd of er redenen zijn waarom u niet kan terugkeren naar Tunesië, geeft u aan dat Tunesië een land van onrechtvaardigheid is en verwijst naar een schietpartij die twee dagen voor het gehoor door het CGVS - en dus na uw asielaanvraag - op zo'n twintig minuten van uw woonplaats in Tunis plaatsvond. Vervolgens gevraagd tegen wie of waarvoor u bescherming vraagt, verwijst u naar uw veroordelingen aldaar. Vreemd genoeg dateert de laatste veroordeling al van 2007 of 2008 volgens uw verklaringen en was u hier toen ook al van op de hoogte. Op het einde van het gehoor, wanneer u wordt gewezen op het feit dat u in de vragenlijst van het CGVS, die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verwees naar een probleem met een buurman, wat u ten aanzien van het CGVS niet aanhaalde, voegt u nog toe dat u, via uw zussen, werd bedreigd door uw buurman. Ook dit incident dateert reeds van de periode van de Jasmijnrevolutie, met name eind 2010 of begin 2011. Met andere woorden baseert u uw asielaanvraag in 2015 op feiten die zich in 2011 en eerder voordeden. Dat u, hoewel u al die tijd illegaal in België verbleef en meermaals in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten, pas in 2015 te kennen geeft nood te hebben aan internationale bescherming, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van uw beweerde vrees. Deze conclusie wordt alleen maar bevestigd in de vaststelling dat u in de loop der jaren verschillende andere procedures opstartte in België om uw verblijf te legaliseren en dat u, gevraagd naar de reden voor uw asielaanvraag begint met uw verwijzing naar uw werk- en verblijfssituatie in België en uw mislukte regularisatie-aanvragen. U wist dus duidelijk de weg naar mogelijke verblijfsprocedures moeiteloos te vinden.

Meer nog, uit uw dossier blijkt dat u pas te kennen gaf nood te hebben aan internationale bescherming nadat uw repatriëring op 1 mei 2015 niet kon doorgaan omdat u zich verzette en nadat er op 6 mei 2015 werd beslist dat u vervolgens op 10 mei zou worden gerepatriëerd. Dit alles doet vermoeden dat u de asielprocedure gebruikt om een repatriëring te vermijden én nadat uw andere verblijfsprocedures op een mislukking uitdraaiden. Deze vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan de oprechtheid van uw asielaanvraag.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u, in de loop van uw verblijf in België, meermaals in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten en dat u daarbij ook meermaals verschillende identiteiten opgaf. Zo gaf u op 26 oktober 2006 ten aanzien van de politie van Luik aan dat u (O.A.) heet, een Palestijn bent afkomstig uit Gaza en geboren bent op 2 juni 1975 (zie 'Rapport Administratif de controle d'un étranger', toegevoegd aan uw administratief dossier). Daarnaast gaf u in juli 2009 tegenover de politie van Lebbeke-Buggenhout aan een Palestijn te zijn, (A.A.) te heten en geboren te zijn op 2 juni 1971 (Printrak 19/1/2010). Uit het feit dat u in de loop der jaren verschillende identiteiten opgeeft wanneer u in aanraking komt met de Belgische autoriteiten, dient te worden geconcludeerd dat u meermaals heeft gepoogd de Belgische autoriteiten bewust te misleiden. Dit plaatst uw algehele geloofwaardigheid in een negatief daglicht.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat de veroordelingen in Tunesië die u aanhaalt, niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. De eerste veroordeling betreft een zaak van een gestolen motorfiets (CGVS p.8, 10). De veroordeling in 2002 of 2003 voor drugsgebruik en bendevorming zou een valse beschuldiging betreffen die iemand onder foltering had gemaakt, doch deze verklaring later weer had ingetrokken. In elk geval, u geeft zelf aan dat u in beroep werd vrijgesproken in juli 2004 (CGVS p.10-11). In 2006 zou u veroordeeld zijn tot tien jaar voor drugsgebruik, bendevorming en openbare ordeverstoring, doch u geeft zelf aan niets te kunnen zeggen over de zaak omdat u niet in Tunesië was. Uiteindelijk geeft u wel aan dat een ex-vriendin - die intussen een relatie had met een verre neef van u, (R.) - u valselijk had beschuldigd. Ze zou achteraf aangegeven hebben dat ze uw naam had gegeven omwille van de slagen die ze kreeg. De veroordeling werd in beroep bevestigd (CGVS p.11-12). In 2007 of 2008 zou u dan veroordeeld zijn voor oplichterij. U zou goederen hebben gekocht met ongedekte cheques. Deze veroordelingen betreffen met andere woorden gemeenrechtelijke feiten. U brengt geen enkel element aan waaruit blijkt dat deze gelinkt zouden zijn aan één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin toont u aan dat u, onder één van de criteria van de Vluchtelingenconventie, vanwege de overheid geen bescherming kon krijgen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u, in verband met deze veroordelingen, niet aannemelijk maakt een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden aangestipt dat uw veroordeling in de zaak van de gestolen motorfiets, waarbij u in 2002 of 2003 zes maanden voorwaardelijk kreeg, intussen reeds meerdere jaren is verlopen. Van uw eerste veroordeling tot tien jaar op beschuldiging van drugsgebruik en bendevorming, geeft u zelf aan dat u in 2004 bent vrijgesproken. Het risico zou dus moeten voortvloeien uit de veroordeling van 2006 en/of die van 2007 of 2008. Met betrekking tot deze twee vermeende veroordelingen moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u voor geen van beiden overtuigende bewijsdocumenten kan voorleggen. Van de veroordeling op beschuldiging van oplichterij legt u geen enkel document voor. Voor de veroordeling in 2006 legt u een kopie van het vonnis met twee originele stempels: op de eerste pagina een stempel dat de kopie is afgegeven door een advocaat, achteraan een stempel van de rechtbank ter legalisatie van de kopie. Er vallen echter enkele eigenaardigheden op te merken in verband met dit document, waardoor twijfels rijzen over de authenticiteit ervan. Eerst en vooral is het opmerkelijk dat de kopie zelf van het vonnis geen enkele stempel bevatte. Op de kopie met de originele stempels (d.d. 26/5/2015) ontbreken dan weer de handtekeningen die wel op het einde van de niet-afgestempelde kopie van het vonnis staan. Het lijkt alsof er een ander blad over de handtekeningen is gekopieerd en daarop is vervolgens de stempel gezet. Enkele dagen later stuurt u bovendien nog een kopie van ditzelfde vonnis door waarop de handtekeningen niet zichtbaar zijn en waarop vreemd genoeg een andere stempel (d.d.26/6/2014) op een andere plaats staat. Bovendien blijkt dat het document erg slecht en zeer moeilijk leesbaar neergeschreven is, waardoor twijfels rijzen of dit wel een authentiek vonnis van een rechtbank betreft.

In elk geval, in het licht van de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b), dient gewezen te worden op de hierboven neergeschreven vaststellingen dat u, hoewel de feiten dateren van de periode 2006-2008 en u hier toen ook reeds van op de hoogte was, pas in mei 2015 asiel heeft aangevraagd.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat u erg vaag blijft over de veroordelingen. Met betrekking tot de veroordeling van 2006 geeft u aanvankelijk, gevraagd waarom u hiervan werd beschuldigd, aan dat u

het niet weet. Gevraagd of u vermoedens heeft, geeft u aan dat mensen anderen - die niet in het land zijn - beschuldigen om zo zelf niet gestraft te worden. Vervolgens geeft u aan dat u vals beschuldigd werd door een ex-vriendin. Vreemd genoeg kan u zich niet herinneren hoe zij heet. Haar naam zou (M.) of (N.) zijn. Waarom ze u precies beschuldigde weet u niet (CGVS p.11-12). U zegt dat er in de zaak veel personen werden veroordeeld, doch blijkt dat u enkel zou (M.) of (N.) en een verre neef (R.) kan benoemen (CGVS p.12). Bovendien doet uw laconieke houding, wanneer gevraagd werd naar uw reactie op het nieuws over de veroordeling, de wenkbrauwen fronsen. Gevraagd wat u deed toen u hier te weten kwam dat u veroordeeld was, zegt u dat u wilde werken, uw situatie hier verbeteren en een 'andere' persoon zijn. Vervolgens geeft u aan dat u hier graag werkt, mensen kent en geïntegreerd bent (CGVS p.13). Gevraagd of u iets heeft gedaan om de veroordeling ongedaan te maken, antwoordt u ontkennend, maar geeft u wel aan dat uw familie probeerde en een advocaat heeft ingeschakeld. Echter, welke stappen de advocaat concreet heeft ondernomen, kan u niet aangeven (CGVS p.13). Opmerkelijk is verder dat u wel zou weten dat (R.) uit de gevangenis is kunnen ontsnappen en nog steeds in Tunis woont, doch niet weet of hij nog problemen kent (CGVS p.12-13). Met betrekking tot de veroordeling voor oplichting in 2007 of 2008 blijkt dat u, naast het feit dat uw situering in de tijd al behoorlijk vaag is, ook nog eens moet worden vastgesteld dat u niet kan zeggen wat uw straf precies is. Uw ene zus zou u gezegd hebben dat het twintig jaar is, uw andere dat het dertig jaar is. Gevraagd of u zich dan niet heeft geïnformeerd bij uw advocaat om te weten te komen waartoe u precies bent veroordeeld, blijkt alweer uw laconieke houding. U zou niemand hebben gecontacteerd (CGVS p.14).

Dergelijk vage verklaringen kunnen bezwaarlijk overtuigen dat u daadwerkelijk vreest om, in geval van terugkeer, deze straffen te moeten uitzitten, en hierbij een risico te lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet.

Bovendien wordt uw ingeroepen nood aan internationale bescherming ten aanzien van de Tunesische overheid ondergraven door de vaststelling dat u zich in 2011 tot de vertegenwoordiging van de Tunesische autoriteiten in België heeft gewend om een paspoort te bekomen. Op 25 augustus 2011 werd uw paspoort uitgevaardigd, zonder hierbij problemen te hebben ondervonden bij de aanvraag (CGVS p.16). Dat u dit deed omdat u een paspoort nodig had voor uw regularisatieaanvraag doet niet af aan deze vaststelling (CGVS p.16), temeer daar de motieven voor uw nood aan internationale bescherming ook toen al bestonden en het dus de vraag blijft waarom u toen geen asiel aanvraag indien u daadwerkelijk een dergelijke nood had.

Met betrekking tot uw vrees tegenover uw buurman, (M.a.-B.), moet eerst en vooral worden opgemerkt dat aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze vrees afbreuk wordt gedaan door de vaststelling dat u, wanneer u werd gevraagd naar de motieven voor uw asielaanvraag, naar de redenen waarom u niet terug kan naar Tunesië en naar wie en wat u vreest, niets zegt over (M.a.-B.). Hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat u er niet naar werd gevraagd en dat u het toen over iets anders had. Wat er ook van zij, u brengt onvoldoende ernstige elementen aan om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo blijkt het om een eenmalig incident te gaan dat reeds dateert van eind 2010 of begin 2011, meer bepaald ten tijde van de revolutie. Verder heeft u geen enkele aanwijzing dat uw buurman u viseert met het oog op vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Bovendien is uw verklaring waarom uw buurman u zou hebben bedreigd weinig overtuigend te noemen. U geeft aan dat hij zijn gevangenisstraf wegens het plannen van een terroristische daad, u verwijt. Hij zou denken dat u hem indertijd heeft verklikt heeft. Echter, de enige reden waarom hij u zou verdenken, is uw sympathie voor de partij van Ben Ali. Gezien uw jonge leeftijd en uw zeer beperkte activiteiten voor de partij, is dit weinig overtuigend. Immers, uw activisme beperkte zich ertoe dat u als kind ging applaudisseren bij publieke events en deelnam aan excursies of vakanties van de partij. U was geen lid van de partij. Dat dit uw buurman ertoe zou hebben gebracht te denken dat u hem heeft verklikt, is weinig waarschijnlijk, temeer daar zeker één op de tien Tunesiërs indertijd aangesloten waren bij de partij. Daarnaast betreft uw verklaring dat u gevisieerd wordt door uw buurman, een louter blote bewering, die u niet kan staven aan de hand van enig bewijsdocument.

Met betrekking tot uw verwijzing naar de schietpartij in een kazerne in Tunis op 25 mei 2015 en de algemene situatie in Tunesië, moet worden gesteld dat een dergelijk algemene verwijzing niet onder de toepassing valt van de Vluchtelingenconventie.

Wel kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Na een grondige analyse van de huidige situatie in Tunesië blijkt dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor

burgers in Tunesië dus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (zie Landeninformatie, "COI Focus – Tunesië: De actuele veiligheidssituatie", dd. 18/03/2015).

Tot slot moet worden opgemerkt dat de documenten die u heeft voorgelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. De kopieën van uw identiteitskaart, paspoort, geboorteaktes van u en uw kinderen en huwelijksakte zijn slechts een aanwijzing van uw identiteit en herkomst, doch doen geen uitspraak over de door u ingeroepen asielmotieven. De kopie van het vonnis van 2006 werd hierboven reeds besproken. De kopie van het vonnis van 2004 wijzigt niets aan de beoordeling van uw actuele situatie aangezien u zelf aangaf te zijn vrijgesproken. Vreemd genoeg stelt het document dit niet. Integendeel stelt het document dat uw veroordeling in eerste aanleg wordt bevestigd. Daarnaast moet worden gesteld dat ook voor dit document enkele eigenaardigheden vast te stellen zijn. Zo bevat ook hier de kopie (zonder originele stempels), geen enkele (gekopieerde) stempel. De handtekening op de laatste pagina ontbreekt gedeeltelijk, zowel op de kopie zonder stempels als op de gelegaliseerde kopie. De nieuwsartikels die u voorlegt, betreffen telkens informatie van algemene aard, die geen betrekking heeft op uw persoon. Bijgevolg kunnen zij bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De historiek van uw verblijfssituatie, asielprocedure en veroordelingen, betreft louter uw situatie in België en doet geen uitspraak over uw situatie in Tunesië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt, verwijzend naar rechtspraak en rechtsleer, op algemene wijze:

"In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten."

Vervolgens betoogt hij inzake het verwijt aangaande zijn laattijdige asielaanvraag:

"In de bestreden beslissing wordt de laattijdige asielaanvraag ten onrechte gebruikt om de geloofwaardigheid van de verzoekende partij als asielzoeker, onderuit te halen.

Wanneer verzoekende partij in België verbleef, moest zij niet vrezen voor de veroordelingen die zij in Tunesië kreeg. Nu zij dreigt te worden uitgewezen naar Tunesië, vreest zij uiteraard om jarenlang achter tralies te worden opgesloten."

Omtrent de neergelegde documenten, voert verzoeker aan:

"Verwerende partij trekt de authenticiteit van de documenten in vraag ondanks het feit dat er originele stempels te vinden zijn op de kopie van het vonnis. Verzoekende partij vraagt zich af wat zij nog meer kan voorleggen om haar veroordeling in Tunesië aan te tonen? De neergelegde documenten zijn wel degelijk authentiek.

Wat er ook van moge zijn verzoekende partij heeft wel degelijk aangetoond dat zij in Tunesië een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van haar valse veroordelingen bij verstek."

Waar hem vage verklaringen over zijn veroordelingen worden verweten, stelt verzoeker:

"Daarnaast zou verzoekende partij vaag blijven over de reden van de veroordelingen. Verzoekende partij verblijft sedert 2005 in België en was dan ook niet aanwezig in Tunesië op het moment van de veroordelingen. Bovendien werd zij valselijk beschuldigd. Het spreekt voor zich dat verzoekende partij niet op de hoogte is."

Verder citeert hij een aantal van zijn gezegden tijdens het gehoor bij het CGVS en stelt hij dat hij in grote lijnen informatie kon verstrekken. Hij stelt dat hij voldoende geïnformeerd was over zijn veroordelingen.

Verzoeker voert verder aan dat hij in Tunesië slachtoffer kan worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ter staving verwijst hij naar een artikel over een aanslag in Tunesië op 18 maart 2015 en naar het reisadvies inzake Tunesië van het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Op basis van het niet-betwiste feitenrelaas en de stukken van het dossier wordt in de bestreden beslissing met recht vastgesteld dat verzoeker na aankomst in België gedurende ongeveer tien jaren talmde alvorens uiteindelijk asiel aan te vragen in mei 2015. Nochtans dateren de problemen waarop hij onderhavige asielaanvraag steunt reeds van jaren voor zijn asielaanvraag. Dat hij door zijn verblijf in België geen vrees zou hebben gehad naar aanleiding van zijn problemen in Tunesië kan verzoekers nalatigheid ter zake geenszins verklaren. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Verzoekers verblijf in België was bovendien illegaal en bijgevolg precair. Desondanks gaf hij, ook in zijn verschillende contacten met de Belgische autoriteiten, nooit aan nood te hebben aan internationale bescherming. Verzoeker startte nochtans verscheidene andere procedures op om zijn verblijf in België te legaliseren. Hieruit blijkt dat hij wist dat zijn verblijf in België precair was en dat hij zijn weg kon vinden naar mogelijke verblijfsprocedures. Dat verzoeker jarenlang talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees om slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade. Dit wordt bevestigd doordat verzoeker, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, begon met een verwijzing naar zijn werk- en verblijfssituatie en zijn mislukte regularisatieaanvragen in België wanneer hem werd gevraagd naar de reden voor zijn asielaanvraag. Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoeker pas te kennen gaf nood te hebben aan internationale bescherming na een eerste mislukte poging tot repatriëring en nadat er werd beslist tot een tweede poging tot repatriëring. Hieruit blijkt dat hij onderhavige asielprocedure slechts gebruikte nadat zijn andere verblijfsprocedures op een mislukking uitdraaiden en ter verhindering van een repatriëring.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Vervolgens moet worden opgemerkt dat u, in de loop van uw verblijf in België, meermaals in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten en dat u daarbij ook meermaals verschillende identiteiten opgaf. Zo gaf u op 26 oktober 2006 ten aanzien van de politie van Luik aan dat u (O.A.) heet, een Palestijn bent afkomstig uit Gaza en geboren bent op 2 juni 1975 (zie ‘Rapport Administratif de controle d’un étranger’, toegevoegd aan uw administratief dossier). Daarnaast gaf u in juli 2009 tegenover de politie van Lebbeke-Buggenhout aan een Palestijn te zijn, (A.A.) te heten en geboren te zijn op 2 juni 1971 (Printrak 19/1/2010). Uit het feit dat u in de loop der jaren verschillende identiteiten opgeeft wanneer u in aanraking komt met de Belgische autoriteiten, dient te worden geconcludeerd dat u meermaals heeft gepoogd de Belgische autoriteiten bewust te misleiden. Dit plaatst uw algehele geloofwaardigheid in een negatief daglicht.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Dat verzoeker zich ten aanzien van de Belgische autoriteiten reeds meermaals heeft bediend van een valse identiteit, een valse nationaliteit en valse persoonsgegevens vormt een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De voormelde vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid en de oprechtheid van verzoekers verklaarde vrees om in zijn land van herkomst slachtoffer te worden van vervolging of van ernstige schade.

2.2.3. In zoverre verzoeker betoogt dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dient voorts te worden vastgesteld dat hij de bestreden beslissing niet *in concreto* weerlegt waar wordt gemotiveerd dat hij zijn vrees ten aanzien van zijn voormalige buurman niet aannemelijk maakt. De motieven dienaangaande vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, daar zij door verzoeker niet dienstig worden weerlegd, onverminderd gehandhaafd. Verzoeker bracht niet het minste begin van bewijs bij ter staving van de blote bewering dat hij zou worden gevisieerd door zijn buurman. Hij maakte van deze vrees tijdens het gehoor bij het CGVS bovendien nergens enige melding tot hij werd geconfronteerd met het feit dat hij bij de DVZ had verklaard dat hij een probleem kende met een buurman. Dat hij hiervan geen melding maakte wanneer werd gevraagd naar de motieven voor zijn aanvraag, naar de redenen waarom hij niet terug kan naar zijn land van herkomst en naar wie en wat hij vreest, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees jegens zijn buurman. Tevens was verzoekers verklaring over de reden waarom zijn buurman hem zou viseren niet overtuigend. Hoe dan ook bleek dat hij deze

beweerde vrees baseerde op een eenmalig incident eind 2010 of begin 2011 en dat hij verder over geen enkele aanwijzing beschikte dat zijn buurman hem zou viseren met het oog op vervolging.

Evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren op basis van zijn verklaarde veroordelingen in Tunesië gedurende het voorbije decennium. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet immers aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In de bestreden beslissing wordt in dit kader met recht gesteld dat de door verzoeker beschreven veroordelingen betrekking hebben op louter gemeenrechtelijke feiten, aldus geen verband houden met één van de voormelde vervolgingsgronden en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde besluitvorming.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangehaalde problemen met zijn buurman, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Inzake verzoekers veroordelingen in Tunesië, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd: *"Vooreerst moet worden aangestipt dat uw veroordeling in de zaak van de gestolen motorfiets, waarbij u in 2002 of 2003 zes maanden voorwaardelijk kreeg, intussen reeds meerdere jaren is verlopen. Van uw eerste veroordeling tot tien jaar op beschuldiging van drugsgebruik en bendevoorming, geeft u zelf aan dat u in 2004 bent vrijgesproken. Het risico zou dus moeten voortvloeien uit de veroordeling van 2006 en/of die van 2007 of 2008. Met betrekking tot deze twee vermeende veroordelingen moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u voor geen van beiden overtuigende bewijsdocumenten kan voorleggen. Van de veroordeling op beschuldiging van oplichterij legt u geen enkel document voor. Voor de veroordeling in 2006 legt u een kopie van het vonnis met twee originele stempels: op de eerste pagina een stempel dat de kopie is afgegeven door een advocaat, achteraan een stempel van de rechtbank ter legalisatie van de kopie. Er vallen echter enkele eigenaardigheden op te merken in verband met dit document, waardoor twijfels rijzen over de authenticiteit ervan. Eerst en vooral is het opmerkelijk dat de kopie zelf van het vonnis geen enkele stempel bevatte. Op de kopie met de originele stempels (d.d. 26/5/2015) ontbreken dan weer de handtekeningen die wel op het einde van de niet-afgestempelde kopie van het vonnis staan. Het lijkt alsof er een ander blad over de handtekeningen is gekopieerd en daarop is vervolgens de stempel gezet. Enkele dagen later stuurt u bovendien nog een kopie van ditzelfde vonnis door waarop de handtekeningen niet zichtbaar zijn en waarop vreemd genoeg een andere stempel (d.d. 26/6/2014) op een andere plaats staat. Bovendien blijkt dat het document erg slecht en zeer moeilijk leesbaar neergeschreven is, waardoor twijfels rijzen of dit wel een authentiek vonnis van een rechtbank betreft.*

(...)

De kopie van het vonnis van 2004 wijzigt niets aan de beoordeling van uw actuele situatie aangezien u zelf aangaf te zijn vrijgesproken. Vreemd genoeg stelt het document dit niet. Integendeel stelt het document dat uw veroordeling in eerste aanleg wordt bevestigd. Daarnaast moet worden gesteld dat ook voor dit document enkele eigenaardigheden vast te stellen zijn. Zo bevat ook hier de kopie (zonder originele stempels), geen enkele (gekopieerde) stempel. De handtekening op de laatste pagina ontbreekt gedeeltelijk, zowel op de kopie zonder stempels als op de gelegaliseerde kopie."

Verzoeker beperkt zich ertoe op algemene wijze te poneren dat zijn documenten weldegelijk authentiek zijn. Hij voert echter geen argumenten aan die van aard zijn om afbreuk te doen aan de voormelde, concrete vaststellingen. Tevens blijft gelden dat hij slechts na tien jaar verblijf in België deze veroordelingen aankaart, hetgeen verzoekers geloofwaardigheid ondermijnt, met inbegrip van de documenten die dit zouden ondersteunen. Bijgevolg blijven voormelde motieven onverminderd overeind.

Verzoeker voert verder geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar gemotiveerd wordt:

"Daarnaast moet worden vastgesteld dat u erg vaag blijft over de veroordelingen. Met betrekking tot de veroordeling van 2006 geeft u aanvankelijk, gevraagd waarom u hiervan werd beschuldigd, aan dat u het niet weet. Gevraagd of u vermoedens heeft, geeft u aan dat mensen anderen - die niet in het land

zijn – beschuldigen om zo zelf niet gestraft te worden. Vervolgens geeft u aan dat u vals beschuldigd werd door een ex-vriendin. Vreemd genoeg kan u zich niet herinneren hoe zij heet. Haar naam zou (M.) of (N.) zijn. Waarom ze u precies beschuldigde weet u niet (CGVS p.11-12). U zegt dat er in de zaak veel personen werden veroordeeld, doch blijkt dat u enkel (M.) of (N.) en een verre neef (R.) kan benoemen (CGVS p.12). Bovendien doet uw laconieke houding, wanneer gevraagd werd naar uw reactie op het nieuws over de veroordeling, de wenkbrauwen fronsen. Gevraagd wat u deed toen u hier te weten kwam dat u veroordeeld was, zegt u dat u wilde werken, uw situatie hier verbeteren en een 'andere' persoon zijn. Vervolgens geeft u aan dat u hier graag werkt, mensen kent en geïntegreerd bent (CGVS p.13). Gevraagd of u iets heeft gedaan om de veroordeling ongedaan te maken, antwoordt u ontkennend, maar geeft u wel aan dat uw familie probeerde en een advocaat heeft ingeschakeld. Echter, welke stappen de advocaat concreet heeft ondernomen, kan u niet aangeven (CGVS p.13). Opmerkelijk is verder dat u wel zou weten dat (R.) uit de gevangenis is kunnen ontsnappen en nog steeds in Tunis woont, doch niet weet of hij nog problemen kent (CGVS p.12-13).

Met betrekking tot de veroordeling voor oplichting in 2007 of 2008 blijkt dat u, naast het feit dat uw situering in de tijd al behoorlijk vaag is, ook nog eens moet worden vastgesteld dat u niet kan zeggen wat uw straf precies is. Uw ene zus zou u gezegd hebben dat het twintig jaar is, uw andere dat het dertig jaar is. Gevraagd of u zich dan niet heeft geïnformeerd bij uw advocaat om te weten te komen waartoe u precies bent veroordeeld, blijkt alweer uw laconieke houding. U zou niemand hebben gecontacteerd (CGVS p.14).

Dergelijk vage verklaringen kunnen bezwaarlijk overtuigen dat u daadwerkelijk vreest om, in geval van terugkeer, deze straffen te moeten uitzitten, en hierbij een risico te lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet."

Dat verzoeker in België vertoefde en vals zou zijn beschuldigd kan zijn uiterst vage verklaringen en zijn laconieke houding immers geheel niet verklaren. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Verzoeker liet blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing echter kennelijk na dit te doen en getuigde van een verregaand gebrek aan interesse voor en een bijzonder laconieke houding ten aanzien van zijn voorgehouden problemen en situatie. Dit doet nog verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees ten aanzien van de Tunesische overheid.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Bovendien wordt uw ingeroepen nood aan internationale bescherming ten aanzien van de Tunesische overheid ondergraven door de vaststelling dat u zich in 2011 tot de vertegenwoordiging van de Tunesische autoriteiten in België heeft gewend om een paspoort te bekomen. Op 25 augustus 2011 werd uw paspoort uitgevaardigd, zonder hierbij problemen te hebben ondervonden bij de aanvraag (CGVS p.16). Dat u dit deed omdat u een paspoort nodig had voor uw regularisatieaanvraag doet niet af aan deze vaststelling (CGVS p.16), temeer daar de motieven voor uw nood aan internationale bescherming ook toen al bestonden en het dus de vraag blijft waarom u toen geen asiel aanvraag indien u daadwerkelijk een dergelijke nood had."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Dat verzoeker zich vrijwillig richtte tot de Tunesische autoriteiten om een paspoort te bekomen en dit paspoort bovendien zonder problemen bekam, maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde vrees ten aanzien van de Tunesische overheid.

De benevens de reeds hoger besproken documenten door verzoeker neergelegde stukken (administratief dossier, map documenten) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het de voormelde vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwees daarnaast naar een schietpartij in een kazerne in Tunis en de algemene situatie in Tunesië. In het onderhavige verzoekschrift betoogt hij dat de situatie in Tunesië zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dit betoog kan echter niet worden gevolgd. Vooreerst kan dit uit de door verzoeker aangehaalde informatie niet worden afgeleid. Uit het loutere gegeven dat zich losstaande incidenten hebben voorgedaan, waaronder een schietpartij en een op toeristen gerichte aanslag tegen het Bardo-museum, kan niet worden afgeleid dat de situatie

in Tunesië zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in voornoemd artikel. Ten aanzien van het aangehaalde reisadvies, dient te worden opgemerkt dat zulk reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Nog los daarvan, kan uit de inhoud van het reisadvies geheel niet worden afgeleid dat de situatie in Tunesië van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de grondige analyse van de veiligheidssituatie in Tunesië zoals opgenomen in het administratief dossier (map landeninformatie) blijkt daarenboven genoegzaam dat er in Tunesië geen sprake is van een situatie die beantwoordt aan voormelde criteria.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS